

Sygn. akt II CSK 238/15

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku I. M. córki S.
przy uczestnictwie S. M.
o podział majątku wspólnego
oraz z wniosku S. M. i I. M. córki J.
z udziałem I. M. córki S. i Gminy Żelów
o zasiedzenie udziału w nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej S. M. i I. M. córki J.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim
z dnia 12 listopada 2014 r., sygn. akt II Ca 630/14,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeka,
że wnioskodawczyni I. M. córka S. oraz uczestnicy S. M. i I. M.
córka J. ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze
swym udziałem w sprawie.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez uczestników skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej na s. 3-5 skargi zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do sformułowania dwóch pytań, które w istocie nie są prezentacją wystąpienia istotnych zagadnień prawnych, lecz wskazują na potrzebę dokonania wykładni przepisów art. 206 k.c. i art. 339 k.c. w zw. z art. 172 k.c., błędnie utożsamianą z wystąpieniem istotnych zagadnień prawnych. Tymczasem są to dwie odrębne przesłanki ustawowe określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., obwarowane odmiennymi wymaganiami co do ich wystąpienia.

Ponieważ skarżący także twierdzą na s. 5, że ich skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinni przedstawić argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość ich skargi się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna uczestników nie przedstawia tak rozumianego

uzasadnienia „oczywistości” skargi, ponieważ tej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie można utożsamiać z zarzutem, że zaskarżonym orzeczeniem sąd odwoławczy naruszył w sposób rażący przepisy prawa materialnego. Nawet hipotetyczne przyjęcie zasadności tego zarzutu nie dowodzi jeszcze automatycznie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący nie przekonali zatem o spełnieniu także i wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.